

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 13)

Có tiếng cười rúc rích từ trong bụi cây và ngay sau đó, Khải cùng với Tuyết xuất hiện. Đến bên cạnh Phi, Tuyết hỏi giọng vui vẻ:

-Có nhiều đó?

-Chỉ có chừng đây - Phi nói và đưa cái lọ đựng vàng vụn cho thị.

Với vẻ thành thạo, Tuyết cầm cái lọ lắc lắc và đưa lên nhìn. Sau đó, thị nói một cách chắc chắn:

-Đúng ba phân. Không hơn!

Phi làm ra bộ không chịu. Hấn kêu lên:

-Sao ít vậy, bốn chứ?

Tuyết lắc đầu:

-Chỉ có vậy thôi. Các anh hồng đồng ý thì bán cho người khác!

Phi đành phải nhượng bộ. Hấn nói giọng nửa đùa nửa thật:

-Thôi được. Dù sao cũng là chỗ quen biết cũ... Em chặt chém thế nào, tụi anh cũng phải chịu.

Khải đang đứng bên cạnh đó để thêm:

-Thì càng quen, càng lèn cho đau mà!...

Tuyết bấu môi:

-Nè, nói cho biết. Mộng Tuyết này là nổi tiếng chân thật đó!

Câu nói làm cho cả bọn phá lên cười. Khải giục:

-Lẹ lên. Kiến bò bụng dũ quá rồi nè!

-Có ngay đây.

Tuyết nói và nhét cái lọ vào trong một cái túi nhỏ đeo ở thắt lưng. Sau đó, thị ngồi thụp xuống và bắt đầu mở dây buộc quai túi, lần lượt lôi ra rượu, cá khô và mấy túi thức ăn. Thị hỏi:

-Lấy cả hay bao nhiêu đây?

Phi lắc đầu:

-Không. Lấy một nửa thôi. Còn dư thôi lại tiền cho tụi anh.

Tuyết gật đầu. Thị lấy ra thêm một chai rượu nữa rồi thoăn thoắt buộc miệng túi lại. Phi ngó những thứ đã được bày ra mặt đất, chép miệng.

-Bán vậy còn mắc hơn cả ngoài thung lũng Khi nữa!

Tuyết thở dài:

-Thì ở đây xa hơn... Chi phí vận chuyển đắt hơn!

Khải giờ giọng tán tỉnh:

-Mộng Tuyết nè... Ở đây với tụi anh luôn đi! Tụi anh bao mà!...

Tuyết bĩu môi:

-Được ba phân, bao cái khi gì! Tôi đã nói rồi. Bao giờ trúng quả đậm, tôi sẽ luôn luôn ở bên các anh!

Thị dừng lại và lại nói tiếp bằng giọng trơ trẽn:

-Chiều tiếp tục làm đi. Nếu trúng, tối tôi lại!...

Phi cười tít mắt:

-Ồ, phải đó. Chiều nghỉ ngơi rồi, tối ghé qua ghen!

-Sấn sàng liền - Tuyết lảng lơ nhìn khuôn mặt của Khải và Phi đang hau háu dán mắt vào ngực áo hở hang của mình - Miễn là thanh toán sòng phẳng!

-Được, được mà! - Khải cười hềnh hếch.

-Thôi, bai ghen!

Nhìn theo ả giang hồ thoăn thoắt bước khuất vào sau những thân cây, Khải liếm mép, bình luận:

-Cũng còn ngon đó chứ?

Phi hưởng ứng:

-Ừa, thì cũng xài tạm!...

Hai đứa thích chí cười ha hả. Sơn đang nhóm lửa nướng cá, quay lại nói thùng thảng:

-Coi chừng ăn phải sạn đó!

Phi cụt hứng. Hấn bĩu môi:

-Coi bộ đứng đắn, nghiêm túc quá hen! Sao mà y hổng ăn chay luôn đi?

Sơn vẫn bình thản:

-Tôi ngán những trò đó quá rồi!

-Nhưng tui tui hổng ngán thì sao? - Khải vặc lại.

Sơn vẫn bình tĩnh:

-Tốt hơn hết là mày chuẩn bị nấu đi. Để chiều còn làm.

Khải đứng bật dậy với ánh mắt tối sầm, Phi giơ tay ngăn lại:

-Thôi đi mậy. Nó nói phải đó. Nấu ăn nhanh để còn làm tiếp.

Tuy vẫn còn bực dọc nhưng Khải cũng đành phải đứng lên, mang theo gạo và xoong đi ra suối. Sơn đã nướng xong cá. Anh lấy giấy, gói những con cá nướng để xuống cạnh bếp lửa rồi đứng lên, đi sang chỗ ông Bảy và Quang vẫn đang ngồi ôm đầu bên miệng cái hố đã chôn sống bốn người - trong đó có anh ruột của cậu ta. Nhìn thấy Sơn, ông Bảy khẽ gật đầu rồi lại cúi xuống. Chỉ qua một biến động mà ông như đã già thêm hàng chục tuổi. Không còn là ông già hay chuyện và nhanh nhẹn hôm nào nữa. Ông bó gối ngồi nhìn ngọn lửa với đôi mắt u tối, mệt mỏi...

Sơn đứng lặng nhìn cái hình dáng cô đơn của ông Bảy. Bỗng nhiên, hình ảnh thật ấy bị mờ đi để thay vào đó là một ảo ảnh. Sơn như nhìn thấy đang ngồi trước bếp lửa không phải là ông Bảy mà là một người nguyên thủy cời trần với một mảnh vỏ cây che thân. Người ấy có mái tóc dài ngang lưng, đôi mắt trũng sâu, u tối. Trên bếp lửa là một con vật gì đó đang xèo xèo rỏ

mỡ. Ở bên cạnh, trong tầm tay của con người hoang dã là một ngọn giáo có mũi làm bằng xương thú. Đang nhìn vào bếp lửa, bỗng người vượn ấy ngẩng phát lên, nhìn thẳng vào Sơn với ánh mắt cháy rực, căm hờn. Sơn hoảng hốt lùi lại. Anh chớp mắt. Ảo ảnh đã biến mất. Thay vào khuôn mặt của người vượn là khuôn mặt khô héo của ông Bảy đang ngược lên nhìn anh.

-Chú ngồi đây - Ông nói và móc từ trong túi ra một bịch thuốc rê, vắn một điếu.

Sơn bước lại, ngồi xuống cạnh ông Bảy. Anh đỡ bịch thuốc ông đưa và cũng vắn cho mình một điếu.

-Giờ bác tính sao? - Anh hỏi.

Ông Bảy thở dài ngao ngán:

-Còn tính sao nữa! Về thôi! Ngán quá rồi!

Họ im lặng hút thuốc. Một lát sau, ông nói thì thầm như đang tự nói với mình:

-Thiệt là bạc đầu còn ngu!... Đâm đầu vô cái chốn rừng xanh núi đỏ này để mong làm giàu! Giàu chả thấy đâu mà mất liền mấy mạng...

Sau câu nói ấy, ông quay sang phía Sơn:

-Thấy chú là người tử tế, tôi mới nói... Ở đây, chỉ mang vạ vô thân. Chỉ có bọn buôn bán, bọn đầu nậu là làm giàu. Còn như tụi mình, may lắm thì cũng chỉ kiếm đủ bỏ vô miệng. Mang được cái xác về là may mắn lắm rồi! Về luôn với tụi tôi đi. Rồi kiếm nghề khác mà mần ăn...

Sơn trầm ngâm trước những lời nói của người nông dân già. Nhưng chính trong phút đó, trong anh bỗng thoáng hiện lại những hình ảnh căm lạng: đó là khuôn mặt đều giả của Bảy, kẻ đã lừa anh gánh chịu tội lỗi thay cho hắn; là khuôn mặt của Kim Anh với ánh mắt lạnh lùng tràn đầy dục vọng; khuôn mặt của cô ta lại mờ đi để thay vào đó là hình ảnh của Tuấn khi đang cố nhét mấy tờ giấy bạc vào tay anh...

“Trở về ư? Nhưng về đâu? Mày sẽ làm gì trong cái xã hội đã quay lưng lại với mày? Đã trót đâm lao thì phải theo thôi. Thôi cứ đi đến cùng, rồi ra

sao thì ra. Mà tội nó cũng không để cho mày yên ổn trở về được, vì như vậy là bỏ cuộc, là vi phạm luật chơi, là phản bội. Chúng nó sẽ không chịu buông tha!... Trở về ư? Nhưng sẽ về đâu?”...

Cái điệp khúc buồn bã ấy vẫn cứ vang lên. Sơn quay sang ông Bảy. Anh khẽ lắc đầu với ánh mắt đăm chiêu:

-Cảm ơn bác! Nhưng tôi chưa thể trở về được!

5

Đến đây, xin được điểm qua vài nét về bọn cai vàng ở khu vực này.

Dưới sự cầm đầu của Thúy còn có hai tên khác. Gã thứ nhất có dáng dấp thư sinh mà chúng ta đã biết tên là Lợi. Gã thứ hai có khuôn mặt húp híp và cặp môi dày như mặt heo là Tâm. Hai tên này được Thúy giao cho hai công việc khác nhau: Lợi đặc trách việc thu gom vàng của những người làm thuê, còn Tâm có nhiệm vụ cai quản, trông coi không cho họ làm biếng hoặc ăn bớt sản phẩm.

Tâm là một đối tượng hình sự đang bị truy nã. Hắn thuộc một nhóm cướp chuyên chặn đường xe chở khách ở những đoạn vắng vẻ xung quanh thị xã của tỉnh cao nguyên này. Cách đây khoảng nửa năm, hắn cùng với hai tên khác chặn một chiếc xe khách mà không ngờ rằng trên xe có hai người lính mang theo vũ khí. Một cuộc đụng độ chớp nhoáng xảy ra. Bọn cướp đâm một người lính bị thương rồi tháo chạy. Người thứ hai nhảy ra khỏi xe đuổi theo. Kết quả, hai tên kia đã lĩnh trọn một băng đạn tiểu liên vào lưng, chết ngay tại chỗ, còn Tâm may mắn chỉ bị thương nhẹ vào cánh tay. Hắn liều mạng lăn bừa xuống vực sâu để trốn. Nhờ những tầng dây leo dày đặc nên hắn đã không bị gãy xương. Sau khi thoát chết, hắn bỏ vào rừng, tìm đến khu vực này. Ở đây, hắn gặp Thúy và Lợi. Một cuộc đụng độ xảy ra. Lần ấy, Thúy đã không tiếc đòn. Thị đánh cho Tâm học cả máu mồm máu mũi và nằm liệt một tuần mới gượng dậy được. Hắn trở thành đàn em của thị từ đó...

Riêng Lợi, con đường đưa hắn đến thung lũng này quanh co hơn và phần nào gắn với số phận của Thúy.

Hai năm trước, Lợi là sinh viên năm thứ ba thuộc một trường đại học ở thành phố Hồ Chí Minh. Hắn nổi bật lên trong đám bạn bè sinh viên với cái dáng vẻ khá hào hoa và đặc biệt là một khả năng văn nghệ xuất sắc. Nhóm ca khúc mang tên “Họa Mi” - trong đó có giọng hát và tay đàn ghi ta sô-lô của Lợi đã từng được xếp hạng là một trong những nhóm ca khúc chính trị nổi bật của thành phố. Và cũng giống như trong những trường hợp tương tự, Lợi trở thành trung tâm thu hút sự chú ý của các cô gái. Ngược lại, hắn cũng thả sức chơi bời và dần dần đã trở thành một trong những tay چرا girls có nghề. Trong chuyện này, Lợi chưa bao giờ bị thất bại.

Chính do ngợp trong vàng hào quang của những thành công trên sân khấu và nhất là trong những lời tán tụng của bạn bè, trong ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái, Lợi đã dần dần sa ngã. Hắn bỏ bê học hành và ngày càng lún sâu vào lối sống buông thả. Cuối cùng, hắn vứt bỏ đèn sách với ý định sẽ thành danh trên con đường ca nhạc.

Chính trong bối cảnh đó, hắn đã gặp một cô gái có cái tên dịu dàng: Thùy Dương.

Dương vốn là con của một gia đình giàu có trong thành phố. Cô ta cũng nằm trong số những cô gái ngưỡng mộ giọng hát của Lợi. Nhưng khác hẳn với những người khác, Dương không chỉ dừng lại ở đó. Cô ta muốn giành lấy Lợi cho riêng mình. Để làm điều đó, cô ta đã dùng tiền để từng bước thu phục và cuối cùng đã hoàn toàn không chừa Lợi.

Mọi việc đã diễn ra đúng như dự kiến. Thùy Dương tung tiền ra bao Lợi một cách hào phóng. Chỉ qua một thời gian ngắn, cô ta đã hoàn toàn chiếm lĩnh được Lợi. Còn Lợi cũng nhìn thấy ở cô gái này những điều kiện để hắn tiến thân. Và mối tình của họ đã đi tới một lễ thành hôn.

Sau khi cưới, bố mẹ Thùy Dương cho hai vợ chồng trẻ một căn nhà có cửa hiệu ở ngay mặt một con phố chính và những tiện nghi đầy đủ bên trong. Lợi hài lòng lắm. Hắn đã có thể bắt đầu thực hiện cái mơ ước của mình. Nhưng chỉ vài tuần sau, hắn mới hiểu rằng cái gì cũng có giá của nó. Từ một cô gái tinh tế và hào phóng, Thùy Dương đã hiện nguyên hình là một con buôn với những tính toán ích kỷ. Cô ta không chịu cho Lợi đi hát ở các phòng

trà hay lên sân khấu. Từng bước một, cô ta biến hẳn thành một kẻ chuyên đi chạy hàng cho cửa hiệu của mình.

Ngoài những điều đó, Dương còn là một cô gái có tính khí bất thường. Đôi khi hứng chí, cô ta bắt Lợi đưa đi xem hát nhưng khi Lợi đang say mê với cái không khí đầy quyến rũ của sân khấu thì cô ta lại nằng nặc đòi về cho bằng được. Trong cuộc sống vợ chồng, có những lúc cô ta như kẻ khát nước và ngược lại, có khi lại nguyên rửa Lợi như một kẻ đốn mạt nhất. Nếu có bạn bè của Lợi đến chơi, cô ta tỏ ra ác cảm một cách không giấu giếm. Và chính điều đó đã khiến cho Lợi cảm thấy khổ sở vì anh ta đã quen sống trong sự vui vẻ bạn bè, trong không khí hội hè...

Thúy là người gốc Bắc. Bố mẹ cô ta là dân di cư từ những năm 50. Bố Thúy là con nhà nòi trong một gia đình có truyền thống rất giỏi võ Tàu và ngay từ khi Thúy còn nhỏ đã được ông ta luyện cho nhiều thế võ để phòng thân. Vào Nam, bố Thúy trở thành một trong những kẻ đứng đầu một lực lượng tôn giáo phản động. Chúng bất hợp tác với chính quyền Ngụy nhưng cũng chống cộng sản đến cùng. Mẹ Thúy vốn là con của một gia đình giàu có ở Phát Diệm thì trở thành một điền chủ lớn.

Thúy là con út trong gia đình. Thị ra đời vào cuối năm 1959. Trên thị còn có ba anh trai. Cả ba người này đều nổi nghiệp bố, lao vào cuộc giành giật giữa các đạo giáo trong những năm trước 1975. Riêng Thúy, thị được mẹ cho hẳn một cơ sở buôn bán trong thành phố Sài Gòn và thị đã nhanh chóng nắm được những thủ đoạn làm ăn trong nghề áp-phe do mẹ truyền lại...

Cuộc chiến khốc liệt giữa các băng nhóm đã bắt gia đình Thúy phải trả giá: cả bố mẹ thị đều bị giết chết trong những cuộc tranh giành quyền lực. Ba anh trai của thị thì hai người chết mất xác, một người trở thành què quặt. Toàn bộ cái cơ nghiệp bất hảo của gia đình ấy cũng theo đó mà tan tành. Sau năm 1975, Thúy trở thành một kẻ hoàn toàn cô độc. Thị lang thang và gia nhập vào một tổ chức phản động với khẩu hiệu “cứu quốc”. Đó là một trong hàng trăm những tổ chức phản động lớn bé nham nhảm mọc lên chống chính

quyền Cách mạng sau năm 1975. Cầm đầu tổ chức của Thúy là một kẻ đã có thời là tay chân của bố cô ta.

Nhưng cái “sự nghiệp cứu quốc” của Thúy chỉ kéo dài không quá một năm. Kết quả, Thúy đã bị chính tên đầu sỏ của tổ chức ấy cưỡng hiếp và biến thành một thứ vợ không chính thức của hắn. Tiếp đó, khi tên cầm đầu và hầu hết thành viên trong tổ chức đó lần lượt tra tay vào còng sắt, Thúy lại trở thành kẻ độc thân. Từ đó, thị bắt đầu lang thang và đã có lần bị bắt đi cải tạo. Những năm tháng và những biến động đó đã đủ để biến thị trở thành một kẻ dày dạn trong giới giang hồ với vốn võ nghệ điêu luyện và nhất là một tâm địa tàn nhẫn, lạnh lùng như rắn độc.

(Còn tiếp)

Đức Dũng